

V POKOŘE POVAŽUJTE DRUHÉ ZA PŘEDNĚJŠÍ SEBE

Kázání ze soboty 13.6.2020 – br. Michal Balcar

Fil 2

Úvod

Minulý týden jsem absolvoval velmi inspirativní diskuzi v emauzském klášteře týkající se teologické reflexe pandemie. Jedním z panelistů byl i nám z kázání v našem sboře známý profesor Pavel Hošek. Ten ve svém příspěvku konstatoval, že pandemii nepovažuje za Boží odpověď, tak jako mnozí fundamentalisté, kteří velmi snadno tvrdí, že Covid-19 je Boží trest za xy (dosať dle vlastní preference toho, co se ti nelíbí na těch druhých). Místo toho navrhl, abychom prožitou karanténu chápali jako Boží otázku. A odvolával se na podobné mezní biblické příběhy, které obsahují Boží otázky, na něž má člověk odpovídat (např. závěr knihy Jonáš).

Líbilo se mi to, co profesor Hošek řekl, ale nejasné zůstává, na co se nás Hospodin asi ptal. Když své uvažování úplně zjednoduším na absolutní dřev, mohla by jeho otázka týkající se konkrétně mě znít asi takto: “Jak jsi to, Michale, zvládnul jako křesťan?” A jak bych odpověděl, kdybych měl být upřímný: “Ne příliš dobře, Pane.”

Jak jsem prožíval epidemii?

Primárně bych řekl, že se vzrůstající frustrací. Rozčilovali mě kolegové, kteří mi každý týden oznamovali, že neměli nikdy tolik času na dodělání restů. Rozčilovali mě ti, kdo trávili veškerý čas na zahrádce. Výroky jako: takhle dobře jsem se dlouho nevyspal/a, mě doháněly k šílenství. Nebo: Docela bych si dovedl/a představit, takhle fungovat dále. K mé vnitřní nepohodě přispělo i to, že se naše životy ještě více přesunuly do virtuálního prostoru a všichni víme, že to, co je na Facebooku nebo Instagramu není realita, ale spíš produkt naší tužby, aby nás druzí takhle viděli. A já kolem sebe viděl lidi, kteří byli všichni v pohodě. Nejcitlivější antény na neklid a nepohodu v naší rodině má Johanka a rychle nám nastaví zrcadlo, protože ona sama začne být v neklidu.

Za koho mám považovat ty druhé?

Jakýsi zlom u mě nastal, když mi jednou večer Jonáš řekl (a uhodil hřebíček na hlavičku): “Ty jo, tatí, ty to moc nedáváš.” A měl pravdu, já to moc nezvládal. A pak jsem zažil epifanii. Takový ten okamžik, kdy vám bleskne hlavou myšlenka, která všechno změní a vy tušíte, že je od Hospodina.

Když to mám těžké já, tak jak těžké to musí být pro lidi kolem mě. Úplně stejně, ne-li víc. Já to jen ve svém nepohodě nechci vidět. Já se dívám na vás, jak taady dnes sedíte, a vím, že nikdo z vás to nemá lehké a každý má dost svých problémů. Tohle vědomí, je vlastně základem křesťanství, základem mezilidských vztahů, základem schopnosti vcítění.

“... v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.” Filipským 2,3

Toto kázání obsahuje product placement. V Basementu vzniká podcast, což je formát, který dnes velmi frčí a jsou to takové rozhlasové pořady, které si můžete poslechnout kdy chcete. A my si, s Martiny Žaludem a Pavlíkem, povídáme o bibli. Martin se nás nedávno ptal na přetěžkou Ježíšovu výzvu z Kázání na hoře k milování nepřátel. A já jsem s jistotou úlevou mohl říci, že žádné nepřátele vlastně nemám. Jasně, jsou lidé, které nemám rád, ale nepřátelé? U každého jsem stále schopen vidět, že věci, které dělá a které mi třeba nejsou příjemné, dělá z nějakých pohnutek, které dokážu pochopit. Snažím se považovat ho za přednějšího sebe.

Pavel pokoru, která nám umožňuje druhé považovat za přednějšího sebe, klade do kontrastu s ješitností a ctižádostí. Vlastně mluví o tom, kam hledí naše zraky. Na sebe nebo na druhé nebo na Krista? Protože skrze pohled na něj přichází pokora. Vždyť:

“Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.” (Filipským 2,6-11)

Dovolu mi skončit parafrází známého cynického výroku, který vznikl během křížové výpravy proti Albigenským, což byla heretická skupina sídlící v jižní Francii. Při vraždění místních obyvatel vznesl jeden z katolických vojáků otázku, jak poznat heretiky od katolíků. A dostalo se mu odpovědi: Zabijte je všechny, Bůh si to nahoře přebere.

Ta biblická verze je opačná: Milujte je všechny, Bůh si to přebere.

